

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Synsbekendelse.

Den, som skjuler sine Overtrædelser, skal ikke have Lykke; men den, som bekender dem og afstaar fra dem, skal faa Barmhjertighed. (Ordspr. 28, 13.)

Atter et Ord af Vismanden. Det er vel værd at lægge Mærke til.

Thi det er mærkeligt, at et Menneske kan have Lyst til at gøre noget, som det, naar det har gjort det, ikke vil være det er at være dig selv bekendt. Set fra en anden Side — har du begaaet Overtrædelse, har du syndet, saa er der intet større og mandigere, du kan gøre, end at bekende det; thi det er at være dig selv.

Det var et mandigt Skridt, den fortabte Søn (Luk. 15) tog, da han fattede den Beslutning: Jeg vil staa op og gaa til min Fader og sige til ham: „Fader! jeg har syndet imod Himlen og over for dig“ og saa udføre Beslutningen. Det blev Vejen til Oprensning for ham. Ligesaa var det mandigt af Tolderen at staa frem i Templet og bekende sin Synd, idet han bad: „Gud vær mig Syndner naadig!“ Det blev Oprensning for ham, han gik retfærdiggjort hjem til sit Hus.

En Forbryder har ved sin Forbrydelse, ved sine Overtrædelser tabt sin Ære. Skal han vinde den igen, saa maa han begynde med at være sig selv bekendt som Forbryder, ved, som vi her siger, at „plead guilty“. Siger han i dets Sted at „skjule“ sine Overtrædelser, saa gaar det ham galt, han faar ingen Lykke. Den bekendte danske Vismand Søren Kierkegaard siger: „Det er svært for et Menneske at erkende sin Synd; der er kun een Ting, som er sværere — at bekende den.“

Men gælder det i menneskelige Forhold, at Vejen til Lykke gaar for en Overtræder igennem Bekendelse af hans Synd, saa gælder det visselig ogsaa i vort Forhold til Gud.

David faldt i en svær Synd, og han fristedes til at skjule den. Profeten Nathan maatte gennem en Lignelse overbevise ham og sige til ham: „Du er Manden!“ Det havde været langt modigere og hæderligere af David, om han var kommen Profeten i Forkøbet med at sige: „Jeg er Manden!“

David siger selv: „Der jeg vilde tie, hentæredes mine Ben under min Jamren den ganske Dag. Thi den Haand laa Dag og Nat svar paa mig; min Livskraft svandt hen i Sommerens Tørhed.“

Men han fortsætter: „Jeg bekendte min Synd for dig og skjulte ikke min Misgerning, jeg sagde: „Jeg vil bekende mine Overtrædelser for Herren, du forlod mig min Syndeskyld.“ David opnaaede Guds Barmhjertighed, da han bekendte sine Overtrædelser.

Det er absolut Vejen til Frelse og Oprensning for ethvert Menneske — at være sig selv bekendt som Synder, erkende og bekende sin Synd.

Jesus har som vor Stedfortræder levet et fuldkomment Liv for os og er død til Forsoning for Alverdens Synder, men skal hans Fortjeneste blive min og din, saa maa vi se os selv og være os selv bekendt, som vi er — som Syndere, for det er Sandheden.

At ville skjule sin Overtrædelse og Synd, det er et løgnagtigt og et kujonagtigt Forhold. Der er noget djævelsk i det.

At ville bekende sine Overtrædelser, det er der Sandhed i, og Sandheden er fra Gud. Jesus bekendte sig bl. a. som Sandhedens Konge!

Opsamlinger fra Aarsmødet.

Af I. M. H.

„Samler de tiloversblevne Stykker sammen, at intet forkommes.“
Joh. 6, 12.

Sammenslutningen.

Til den danske Kirkes Aarsmøde i Tyler, Minn., var der indgivet et Forslag om at nedsætte en Komite til at forhandle med en lignende fra den forenede Kirke om et Sammenslutningsgrundlag for de to Samfund.

Forslaget faldt i den danske Kirke. Uden at afvente Udfaldet valgte Aarsmødet i Hutchinson en Forhandlingskomite til at møde den fra den danske Kirke — der altsaa udeblev. Dermed er Sagen lagt paa Bordet — hvem ved hvor længe maaske for stedse.

Paa Rejsen fra Aarsmødet sad jeg paa „Great Northern“ Station i Minneapolis og betragtede et stort Vægmaleri: et Bjergparti med solbrændte, nøgne og forrevne Klipper, i Forgrunden en Bjergsø, hvori de rødgrønne Stenmasser spejlede sig.

Ved Bjergsøens ene Side staaer en Indianerhøvding i fuld Regalia; bag ham sidder en Flok Indianere paa Hug; deres Krigsvaaben hviler ved deres Side.

Paa en Landtunge ved Søens anden Side ser man en anden Indianerhøvding staaende, og nær ham er en Flok af hans „brave“ ogsaa med sænkede Vaaben.

Mon ikke Maleriet foreviger en Fredsforhandling mellem et Par kæmpende Indianerstammer! Deres Krig skal slutte, og deres Stridigheder sænkes ned i Søen.

Opnaaede de Fred? Derom kan jeg intet melde!

Men jeg saa længe paa Billedet, — uden at kende Udfaldet fra den danske Kirkes Aarsmøde — tænkte jeg: mon dette Maleri skal blive et Billede paa de to Komiteer, den fra den danske og den fra den forenede Kirke, som skulde mødes til Parlamentering! Mon de finder et fælles Grundlag at forene de to Samfund paa! Mon det, der har skilt Samfundene, skal blive sænket i Forglemsens Hav! Mon Tomahawk og Skalperingskniv skal blive slængt til Side!

Det mislykkedes altsaa. Der kom intet Komitemøde i Stand. Men bortset derfra, hvordan er Sindelagene i de to Samfund? Bøjes de mod hinanden? Er der nogen Udsigt til Forstaelse og Forening mellem de to Kirkesamfund? Det maa vist indrømmes, at Stillingen mellem dem er ikke saa tilspidset, som den har været. Fra den forenede Kirkes Side har der været smaa Tiløb til Forstaelse og Tilnærmelse — Aarsmødet i Kenmare forhandlede endogsaa derom.

Og fra den danske Kirkes Side fremkom Past. A. V. Andersen med det omtalte Forslag. Og forhenværende Formand Past. K. C. Bodholdt, Racine, bragte i Fjor Sagen paa Bane ved at skrive offentlig om den. Efter Rapporten fra Aarsmødet i Tyler synes han i Aar at stille sig mere køligt, og afventende.

I Pressen har jeg kun set to Stykker, som har taget Sigte paa denne Sag, et af Past. V. S. Jensen, Omaha, og et af Past. P. S. Vig, Blair.

Past. Jensen omtaler Daaben som Genfødselsmiddel og Forsagelsens og Troens Ord, der lyder ved Daaben, som det, der virker Genfødselen.

Dette sidste er jo Grundtvigianisme i Rensdyrkning, og skal den Opfattelse hævdes som en Betingelse for Sammenslutning, da har det lange Udsigt med Foreningen. Thi den Lære er jo ganske husvild i den forenede Kirke.

Jeg kan dog tilføje, at i et privat Brev fra en Præst i den danske Kirke siger Brevskriveren: „Der er næppe fem Præ-

ster i den danske Kirke, som er enige med Past. Jensen i hans Genfødselslære.“

Past. Vig gør i sin Artikel gældende, at Genfødselsmidlet er det skrevne Ord, og at Daabsordene: „i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn“ er ensbetydende med Skrifterne, „uden hvilke Daaben vil henstaa i Kirken som et Tryllemiddel“ — Ordet i den hellige Skrift maa være Genfødselsmiddel; thi ellers kunde den udbøtte Abraham ikke være genfødt og saaledes ikke komme ind i Guds Rige — om Jesu Apostle var døbt eller udbøtte er tvivlsomt — og at regne Forsagelsen og Troen med til Daabspagten er en moderne Opfindelse.*

Men skal disse og lignende Dogmer være Foreningspunkter, hvad mon det da bliver til med Foreningen?

Og har man endvidere „in mente“ National Lutheran Council's Lærepunkter fra Chicago, hvilke den forenede Kirke har accepteret uden Forbehold,** da frygter jeg for, at der bygges Barrierer for de to Samfund's Forening, snarere end der banes Vej for den, og vi kan paa begge Sider øve os i at synge: „There is a long way to Tipparary.“

Paa Stillehavet.

Mandag Morgen den 26. Juli kunde man begynde at se Hawaii's stolte Bjerge, og et Par Timer senere laa Skibet fortojet inde i Havnen i Honolulu, Hovedstaden paa den Øgruppe, som kaldes Hawaii, og som siden 1898 har været under de Forenede Stater. Honolulu ligger smukt i en Dal ved Bugten, som skærer sig ind imellem de høje Bjerge, hvis Toppe man nu og da ser Skyerne dække. Der er en livlig Forbindelse med Omverdenen. Alle større Dampskibslinier paa Stillehavet mødes i Honolulu. Byen saavel som alle Øerne byder paa mange Seværdigheder af alle Slags, og desforuden er Klimaet meget fint, saa det er intet Under, at mange Turister søger hertil. Men da jeg har skrevet mere udførligt om Hawaii til „Our Lutheran Youth“, skal jeg ikke her skrive mere om disse smukke Øer.

Fra Hawaii gik Rejsen i sydvestlig Retning ad Samoa til. For hver Dag, der gik, kom man nu nærmere og nærmere Ækvator. Luften blev bestandig mere tung og trykkende, og der var en stadig stigende Varmegrad. Dog var det ikke saa varmt ude paa den aabne Sø, som det vilde have været inde paa Land. Naar man var oppe paa Dækket i den friske Luft, og helst i Skyggen, mærkede man egentlig ikke meget til, at man befandt sig i de tropiske Ægne. Om Middagen den 30. Juli lod Kaptajnens Rapport paa 23 Minutter Nord for Ækvator. Inden ret længe vilde man altsaa have passeret den Linie, som deler Jordkloden i den nordlige og den sydlige Halvkugle.

Om Eftermiddagen den 28. Juli havde vi en meget sørgelig Oplevelse, idet en af Passagererne sprang over Bord. — Der blev straks gjort Alarm, og saa

*) I Biskop Balslevs Forklaring har vi dog alle lært, og efter den lærer vi vore Børn følgende: „Den, som vil være i Samfund med Gud, maa frasige sig alt Samfund med Guds Fjende; derfor hører der til vor Daabspagt de to Stykker, at vi skal forsage Djævelen og alle hans Gerninger og alt hans Væsen, og at vi skal tro paa Gud Fader, Søn og Helligaand.“ — Jeg maa blive ved den Forklaring. I. M. H.

**) Ved ikke af, at disse „Lærepunkter“ nogen Sinde har været forelagt „Den forenede d. ev. l. Kirke“ til Vedtagelse eller Ikke-Vedtagelse. Red.

hurtigt som muligt blev Skibet standset og vendt i sin Kurs. Derpaa blev en Redningsbaad med seks Mand sat i Søen for at søge efter den druknede. — Hans Tegnebog fandtes flydende paa Vandet; men Liget fandtes ikke. Og efter en Times frugtesløst Arbejde blev Forsøget opgivet, og Skibet tog sin Kurs igen for fuld Fart. —

Den druknede var Handelsagent. Han havde Hustru og Børn boende i Sydney, Australien. Det er nu oplyst, at han var ikke saa lidt forfalden til Drik, og at han før havde truet med at begaa Selvmord. Skibets Læge havde vistnok forbudt Salget af Spiritus til ham. Nu havde han altsaa nydt Verden, var blevet ked af den og træt af Livet — og saa sprang han i Søen. — Saadan er Verden. Paa den Maade behandler den mange af sine Tilhængere. Først ruinerer den deres Legeme og Sjæl, og saa sender den dem i Afgrunden. — Jeg tog min Bibel og fandt det kendte Ord af Jesus Kristus om, at Porten er vid og Vejen bred, som fører til Fortabelsen, og der er mange, som gaar ind ad den. — Der er mange, som gaar ind ad den — paa den ene eller den anden Maade.

— Medens Redningsbaaden var ude, fangede Sofolkene Hajer. Der var flere af dem omkring Skibet. En af ganske anseelig Størrelse bed straks paa Krogen; men da den skulde haales ind, gjorde den saa vældig Modstand, at den slog sig løs og efterlod et stort blodigt Stykke af sit graadige Gab paa Krogen. Ikke saa længe efter bed dog en anden paa. Den blev hallet op paa Skibets Side, hvorpaa dens Halv blev skaaret over. — Man mente, at det var meget sandsynligt, at disse graadige Hajer havde revet den druknede Lig i Stumper og Stykker og fortæret dem, længe før Redningsbaaden naaede Stedet. —

Da Solen stod op Mandag Morgen den 2. August, sejlede vi langs med Samoas Kyster. Samoa er en Gruppe af dejlige Øer med mange Naturskønheder, tropisk Klima og tropisk Vegetation. Der skinner Solen varmt hele Aaret — somme Tider for varmt. Og der ser man store Palmeskove, fine Blomster og velsmagende tropisk Frugt. Tuvalu og nogle andre mindre Øer tilhører de Forenede Stater. Paa Tuvalu ligger Pago Pago, en af de fineste Havne i Verden. Naar man kommer i Land, møder man de indfødte, som gerne vil sælge af Øens Produkter til Passagererne. —

De sidste Dage har Stillehavets store Vandmasser været i Oprør. Der har været stærk Storm, og Søen har gaaet højt. Nu og da slaar Styrtseerne ind over Skibet og oversvømmer Dækket. Langs Skibets Side pisker Vinden Vandet op i en fin Støvregn, der bryder Solens Lys i alle dens sammensatte Farver. Desforuden bliver man ogsaa nu og da overrasket af svære Regn- og Tordenbyger. —

Alt som man fjerner sig fra Ækvator, bliver man mere og mere klar over, at man kommer ind i Regioner, hvor der nu er Vinter. I Løbet af de sidste Dage har Klimaet forandret sig ganske meget. For kun en Uges Tid siden var Varmen meget trykkende, og nu har alle Passagererne faaet Vintertøjet frem. Det er dog nu imod Slutningen af Vinteren paa disse Ægne. I Morgen, om alt gaar vel, løber vi ind til Sydney. Men saa er det ogsaa tre Uger, siden vi rejste fra San Francisco.

Chr B. Larsen.

Fiskeren.

Ved Havet, Ved Havet med Bakke og Strand, Ved skovklædte Kyst ned mod glitrende Sand, Med Klitter og Kløfter, med Mure, der løfter

Sig bratte og stejle, udraadte af Fod —

Her Rigmanden kom fra den larmende Stad Og søgte et Sted, hvor han 'kan være glad; Og her paa det høje — med Havet for Øje — For at hvile sig blot han byggede et Slot.

Han lagde en Grundvold saa fast og saa stærk Og rejste sig derpaa et Vidunderværk Af Værelser mange, af Sale og Gange — Og her vil han bo, naar han trænger til Ro.

Men naar han mod Natten til Hvile vil gaa — Kan hælde, han tænkte slet ikke derpaa —

At Havet det bruser og syder og er Som den larmende Verden saa fuld af Begær.

Og her, hvor han tænkte i Stillehed at bo, Er en Verden for sig i en stadig Uro.

Han lytter til Vinden, den hviner og ler

I Træernes Toppe; han synes, han ser Og hører og føler og dvæler paany I den travle, den summende rastløse By.

Og skuffet han rejser fra Lejet sig brat Og ene gaar ud i den bælgmørke Nat.

Han er som et Vrag paa den sandede Strand, Han er, saa ham tykkes, en halvdruknet Mand,

Han ser op mod Slottet og smiler i Haan — Hvad er alt hans Guds vel? kun usikkert Laan.

Han kalder det sit, men hvad er han selv? En flydende Spaan paa en flossende Elv.

Men Timerne svinder, alt et lysende Skjær I Øst bærer Bud om, at Morgen er nær;

Da bliver der Uro i Fiskerens Bo, Forbi er det nu med den naturlige Ro. Snart kommer han, færdig og styrket til Daad, Og tavs gaar han ned i den ventende Baad.

— — —

Han lægger til Rette og sætter sig hist Og bøjer saa Hovedet ned mod sit Bryst

Og siger saa stille: Gud Fader, du ved At ej jeg derude kan gøre Bekked, Saa vær mig da nær i den kommende Dag, At mandigt og sikkert jeg tager mit Tag.

Og Tak saa for Natten, som stille svandt hen, Og Tak, kære Frelser, at du er min Ven,

Og Tak for din Pine, din Sorg og din Nød, Og Tak for Genløsningen min ved din Død.

Saa giver jeg mig og hvad mit er tilsammen I Hænderne dine, i Jesu Navn, Amen!

Han rejste sig op, men forundret han saa En Mand her ved Baaden paa Landings staa, Som hilste og sagde: Har du Plads til en Mand, Jeg ønsker saa saare at fare fra Land!

Men medens den Fiskermand passer sin Snor Gaar der Bud mellem Hjerter ved dragende Ord, Og Vaadet bli'r kastet for Rigmandens Sjæl.

Paa Grundlaget dette Guds Naader slaar til,

Og Budskabet lyder igen og igen, Men Rigmanden kaared' den Fisker til Ven.

Forsigtig den Fiskermand drager sit Næt,

Han ved jo, at Herren vil signe den Dræt, Og langsomt og sikkert for Uro og Sorg

Drager Freden til Huse i Rigmandens Borg,

Thi Hjertet fandt Hvile ved Forsoningens Bud,

Og Rigmanden jubler — han har fundet sin Gud.

Mrs. F. D. K.

Fra Illinois Kreds' Aarsmøde,

afholdt i Trefoldigheds Menighed, Indianapolis, Ind., fra 26.—29. Aug.

Mødedagen oprandt med dejligt Vejr. Noget over et halvt Hundrede fremmede: Præster, Delegater, Ungdomsforenings Delegater og andre besøgende havde indfundet sig til Mødet.

Klokken halv ti samledes man i den festligt smykkede, hyggelige, nymalede Kirke til Aabningsgudstjenesten i denne den forenede Kirkes ældste Menighed.

Kredssekretæren, Rev. C. Petersen, midlertidig Formand, tjente ved Alteret, og Pastor C. Mengers holdt Aabningsprædiken over Ordene: „I er Jordens Salt.“ Math. 5, 13. En Tale, der lige fra Begyndelsen gav Mødet det rette Præg, idet den satte Skel imellem Lys og Mørke. Guds Folk opfordredes til at prøve sig selv; se efter om de i Sandhed var Salt! De formanedes til at vise dette ved at øve Saltets Gerning.

Formanden aabnede Mødet i den treenige Guds Navn. Han knyttede nogle Bemærkninger til 2 Tim. 4, 11: „Nyttige til Tjenesten.“

Stedets Præst, Rev. C. Jepsen, bød velkommen med Es. 2, 5: „Kommer og lader os vandre i Herrens Lys.“

Torsdag Aften prædikede Pastor A. Hansen paa Engelsk og Pastor Magnussen paa Dansk.

Ved Andagten Fredag Morgen talte Pastor Heede om Bønnen og dens Velsignelse.

Fredag Aften talte Præsterne C. Petersen og Larsen-Thorslev.

Søndag Formiddag holdt Pastor C. Petersen Skriftetale, og Pastor N. P. Clemmensen prædikede over Dagens Evangelium.

Søndag Aften prædikede Præsterne A. Hansen og Larsen-Thorslev, hvorefter mange talte et kort Ord.

Kredsens Emne: „Den sejrende Tro“, blev indledt af Pastor Bensen. En meget opbyggelig og lærerig Samtale holdtes om dette Emne. Ogsaa Menighedens Emne: Ef. 5, 14—16: „Vær vaagen,“ indledt af Pastor J. Simonsen, fik en indgaaende, grundig Drøftelse. Under begge disse Emners Behandling mærkede vi Aandens hellige Nærværelse. Der røstes ved Hjerternes dybe Streng!

Herre! Lad det blive til Liv og Virksomhed i Kærlighed!

Fra Forretningsmøderne kan meddeles, at Pastor N. P. Clemmensen valgtes til Formand.

Kassererens Regnskab viste, at der i Aarets Løb var indkommen \$845.52 og udbetalt \$600.83.

Det vedtoges at kalde en Rejsepræst til under Kredsstyrelsens Anvisning at arbejde i Kredsen. Til denne Gerning kaldte man Pastor C. M. Videbeck, Staplehurst, Neb.

En Subskription til Rejsepræstens Løn begyndtes. Der blev tegnet \$430, hvoraf Kredsen Ungdomsforbund lovede \$100.

Til Kredsmissionen ofrede Søndagsskolen \$13, Menigheden \$74 Ved Ungdomsmødet indkom til Ungdomsforbundet \$75.

Ungdomsforeningerne holdt deres Aarsmøde sammen med os. Da de nok selv vil sende Referat fra deres Møder, undlader jeg det her.